מד א מיי׳ פי״ב מהלי גירושין הלכה טו טוש״ע אה״ע סי׳ זי סעיף ג: מה ב מיי פ״ב מהלכות

עשין רי טוש"ע י"ד סי׳ שיד

עשין רי טוש"ע י"ד סיי שיד סעיף ה: ג [טוש"ע שם סעיף ו]: בו ד מיי פי"צ מהלכות גירושין הלכה א טוש"ע

גירושין הנכה ח טוש"ע ה"ע ס" קוב סעיף ו: בוד ה מי" פ"ד מהלכות שכירות הלכה ג סמג עשין פט (טור ח"מ ס" שט) [לח מלאתי בטוש"ע ול"ע]:

מח ו מיי׳ פ״ב מהלכות

נוש"ע שם סעיף ו:

ב ח מיי׳ שם הלכה יט טוש"ע שם הלכה טוש"ע שם סעיף ח: נא ט מיי הי"ד בי

בכורות הלכה י נווש"נו

בכורות הלכה טו סמג

מאיר קאמר ולא סבירא לן כוותיה יכן אלא אפילו במוחזק

לעדות ומוקים לה כרבי מאיר וקיימא

לן כוותיה דהוא מיע"ל קג"ם היינו

דוקה לענין עדות דרחמנה אמר אל

תשת רשע עד אבל בשאר מילי לא

חשיד ומיהו ר' מאיר דקאמר התם

עד זומם פסול לכל התורה כולה ה"נ

הוה מני למינקט אחד משאר דברים

ולא נהט עד זומם אלא לאפוקי מדר׳

יוסי דאפילו עד זומס נמי מכשר

לדיני נפשות כשהוזם בדיני ממונות:

ואמר רבא מה לו לשקר. רנה

גרסינן שהיה רבו של אביי ולא רבא

כגן דרבא אית ליה בהדיא בחוחת

הבתים (ב"ב דף לג:) דמה לו לשקר

במקום עדים לא אמרינן דאמר דאביי

ורבא לא סבירא להו הא דרב חסדא

כו׳: בא לפני רבן גמליאל אמר

ליה לאו. יין והלכה כן הוא דאין

חילוה בין חבר לעם הארץ דבפרק

בתרא דיומא (דף עה.) גבי ר' יוסי

בן זימרא דכהן הוה ומיבעיא ליה אי

הלכה כר' מאיר דאמר חשוד על

הדבר לא דנו ולא מעידו אי כרשב"ג

דאמר נאמן על של חבירו ש"מ דלרבי

מאיר לא היה מתיר אע"פ שהיה

מכר: עמד השואל ושאל. נפ׳

נערה בנדרים בירושלמי דריש מדכחיב

ועמדו שני האנשים בוי"ו דשואל הלכות

ואגדות לריך לעמוד: עמוד עד

רגליך ויעידו בך. לא גלסי׳ ויעידו

בך לא כאן ולא י בפרק תפלת השחר

כהן ברישיה (ברכות ס:) דמה עדות

שייך כאן אלא בסנהדרין בריש פרק

כהן גדול (דף יט.) גרסיגן ליה גבי

עובדה דינהי כון והגב פשטה דהתם

נכתב כאן: היאד החי יכול להכחיש

החי. כלומר סבור הייתי להעלים ואיני

יכול ובהונט׳ פירש דודאי כך אמרתי

וחזרתי בי וא״א כיו כן דבפרק תפלת

השחר (ברכות דף כז:) פסק שס

הלכה כמותוש: רבי חוצפית

. עובר על דבר א' לא הוי חשוד על כל התורה כולה ואע"ג דבפרה זה

בורר (סנהדרין דף מ.) אמר אביי עבריין אוכל נבילות להכעים פסול

מומו עמו: משת איש הייתי. ולא

היינו מוחזקין בה שהיא אשת איש

מעולם: נאמנת. ומותרת להנשא:

דחי בעית לה המרה. כלומר הי הוה

חשידה להינשה בחיי בעלה בלה גירושיו

הוה שתקה ולא אמרה אשת איש הייתי

דהא בפנויה מו מחזקינן לה: אבל

הכא. בבכור דלא סגיא דלא אמר בכור

הוא (א) דלימא ליה חכם מום קבוע

הוא או עובר דקדשים תמימים אין

הכהן נחשד לחכול בחוץ דבר כרת

הוא אבל נחשד להטיל בו מום דלאו

בעלמא הוא ולא יהא נאמן קמ"ל

דנאמן: דאם כן. דהוא הטיל בו

מום הוה שדי ביה מום הניכר אפיי

לעם הארץ שהוא מום ותו לא הוה

בעי למיתי קמן ולמימר בכור הוא

שוו דהא אין אדם אחר יודע שהוא

בכור ובקדשים בחוץ נמי ליכא לספוקיה

דהא מום ניכר שדא ביה והיכא דאנן

יודעיו שהוא בכור ליכא למימר הכי

דבעל כרחך אתי לקמן דאי הוה שחיט

ליה בלא מומחה כיון דכולי עלמא

ידעי שחוא בכור חוו חשדי ליה:

במקום עדים. דאנן סהדי דכל שעתא

איכא מיא וה"נ כיון דאנן סהדי דכהנים

חשודים על המומין לא נימא מה לי

לשקר: הכח ודחי שדח ביה מומח.

בתמיה: להא שמעתא. דר׳ אילעאי:

בלא גברי. יו בסתמא אמר ליה לא

היו מוחזקין בו שהוא בכור כו': כלום

חילקנו בין כהן חבר לכהן עם החרץ.

יתו ומי (כ) חשדינן אנא למישדי ביה מומא

בכוונה ככהן עם הארץ: הן. חלקנו

ולא חשידת: בעלי פריפין. מגינים.

מלמידי חכמים הגלחמים במלחמתה

של תורה: היאך אעשה. 6 יכול להכחישו:

אילמלי אני חי והוא מת. הייתי יכול

להכחיש ולומר לא אמרתי: היאך יכול

החי להכחיש את החי. ודאי כך אמרתי

וחוזרני בי: עמוד ועמד. שתוק

ושתק: מתבר' הראיתי בכור זה. לחכם ואמר לי שמום קבוע הוא

ושוחטו ובלבד שיהו לו עדים שלא

הטילו בו יש: גבל' נאמן הכהן לומר.

לחכם בכור זה נתן היןלין ישראל במום

זה שבו: דעבידה להיגלויי. דחתי חכם

ואמר לא התרתיו לך: לא לעולם

אימא לך מילתא דעבידא לאיגלויי

משקרי אינשי והכא היינו טעמא

דמהימן דלא חשידי כהני לאכול קדשים

תמימים בחוץ הלכך אי לאו דשרי ליה

חכם לא הוה אמר שרא (נ) ליה ושחיט

ל) שבת קמה: ע"ש, ב) ל"ללמי, ג) ל"ל אסי, ד) שבת קתה:, ש) כתובות כב., ז) [קדושין פא: כתובות כו:, ז) [קדושין קד: וש"כן, ח) [ע" בגליון ב"מ פא:], ע) ל"ל הכא ל"ק, נמי אשה כשרה דאמרינן [לה:] הלכתא י) [כ"ה גירסת הרא"ש], כ) ברכות כו: () נ"א א"ל כרבן שמעון ואפי׳ פי בתו: יימר שרי יהושע כו' ל"ק וכ"ה בברכות, מ) נ"א יושב, נ) [ר"ה כב: יבמות לג: קטו.], **ס**) דמאי בוכרת. יימר המתיר בכורות לשון גנאי: לא היו מוחוקין. בטלה שהוא פ"ד מ"ה, ע) גי" הל"ק מה"ד חשוד כו' דבר א' הס"ד ואח"כ בכור ובא כהן בעליו ואמר בכור הוא מסחיל הדבור לאחזוקינהו כו' מתחיל הדבור לאחזוקינהו כו' ר"מ הס"ד, **כ**) אפרי בנו ואפרי ז'ק, **צ**) נ"אאינייכול, **ק**) ז"ק, זה ומומו עמו שלה הוטל מום יה זה בכוונה ואתי לאחוויי לחכם אי הבוע הוא אי עובר הוא: נאמן. דהפה ר) בריש פ׳ ת״ה דמה נ״ק, ונט"ט חוח׳ לטיל לה: ד"ה שאסר ואמר בכור הוא התיר ואמר

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה אבל הכא וכר בכור הוא כי היכי דלימא ליה חכם: (ב) ד"ה כלום וכר ומי חשידבא אנא: (ג) ד"ה לא לעולם וכר׳ שרא לי ושחינו:

גליון הש"ם

, גמ' עד מפי עד כשר. עי׳ סנהדרין דף ל ע״ב ברש״י ד״ה בעדות בכור וכתוס׳ שס:

מוסף רש"י

לעדות בכור. גכור גיד כהן כשנתנו ישראל לו שלם וארע בו מום, קי"ל נחשדו כהנים נו מוס, קייל נחשד כהנים להטיל מוסד נהנים להטיל מוס בכטר ואין מאמן למתן מוס בכטר ואין מאמן לדרך להכיל עדים (שבת שחה. אלא לעדות לעדות לעדות לעדות לעדות לדרנן מקדש ואפקועי רכנן עינולא, וכל למקדש ומשפועי רכנן שהאשה בשרה לה. והלי שהאשה בשרה לה. והלי לה שהאשה בשרה לה. והלי מו כל הל שומם, במקום נמי כשרה לה (שם). במקום עדים. דאנן סהדי שאין אותו הדרך בלא מים (ב"ח פאי). בעלי תריסין. חכמים המנלחים זה את זה בהלכה (ברכות כז:). המתורגמן. שהיה עומד לפני רבן גמליאל ומשמיע לרבים את הדרשה מפי רבן גמליאל (שם).

שימה מקובצת

לעדות אשה בלבד: כן הוא הפה שהתיר קמ"ל: גן הוו ומית חמרא ואמר: ד] מיא הכא ודאי: סן נסריה ס״א בסלי נצרים של ערבה קלופה בהדי: ון ליה כלום קלופה בהדי: ון ליה כלום חילקנו: זן עד שיכנסו בעלי: זן היאך יכול החי להכחיש: ען ר"ג יושב ודורש: ין לר" חוצפית: יאן אמר רבא תיבת אשי נמחק: יכן ר״מ וכי אמר חשור: יגן כשרה לה בלבד ובעדות: ידן מום זה בו: טון בפנויה היה מחזקינן: מון הוא שלא שחיט ליה דהא: יוז גברי דסתמא הוא אמר: יתן הארץ דמי חשדינא אנא למישדי מומא בכונה ככהן ע"ה: יען בו השוחטו הס״ד: כ] מומחה ודאי שריא חכם וכי שריא חכם ע"פ טדיה שריא המ״ד · כחו רמוח עדים שדיא הסיד: להן במום זה נתנו לי ישראל: לכן תיבת אלא נמחק: לגן רבא ועוד דרבא: לדן לאו כן הלכה: לה] תי' ברישיה נמחק: לו] ואגבי שיטפא דהתם:

לאחווקינהו. בחשודים מי אמר ר"מ ים ש חשוד לדבר אחד חשוד לכל אימר דא"ר מאיר דחששא בו'. מתוך הלשון משמע דאליבא דר" התורה כולה היכא דמוחזק לן דעובר על דבר א': לעדום בכור. להעיד שלא הטיל בו מוס זה בכוונה: לעדות אשה. שמת בעלה במדינת הים: פני אלא לעדום שאשה כשרהים . ובעדות בכור

> אימר דא"ר מאיר לחששא לאחזוקינהו מי אמר 6איבעיא להו עד מפי עד מהו לעדות בכור רב יאסי אסר ורב יאשי שרי א"ל רב אסי לרב אשי והא יותנא דבי מנשה אאין ∘ עד מפי עד כשר אלא לעדות יו האשה תני אלא לעדות שהאשה כשרה לה בלבד רב יימר אכשר עד מפי עד בבכור קרי עליה מרימר יימר שרי בוכרא והלכתא • בעד מפי עד כשר לעדות בכור א"ר אילעא ילא היו מוחזקין בו שהוא בכור ובא אחד ואמר שהוא בכור ומומו עמו נאמן מאי קמ"ל שהפה שאסר הוא הפה שהתיר תנינא סירהאשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני נאמנת שהפה שאסר הוא הפה שהתיר מהו דתימא התם הוא דאי בעיא לא אמרה אבל הכא דלא סגיא דלא אמרה דקדשים בחוץ לא אכיל אימא לא הפה שאסר הוא ס קמ"ל דאי משום הכי הוה שדי ביה מומא דניכר ואכיל ליה מתקיף לה מר בר רב אשי מאי שנא ימההוא גברא דאוגר ליה חמרא לחבריה וא"ל לא תיזיל באורחא דנהר פקוד דאיכא מיא זיל באורחא דנרש דליכא מיא אזל באורחא דנהר פקוד ומית חמרא ואתא וא"ל באורחא דנהר פקוד אזלי ומיהו מיא לא הוו מיואמר רבא יימה לו לשקר אי בעי אמר באורחא דנרש אזלי ואמר אביי "מה לו לשקר במקום עדים לא אמריגן הכי השתא התם ודאי איכא מיא מיהתם ודאי שדי ביה מומא חששא הוא ובמקום חששא אמרינן מה לו לשקר יתיב רבינא וקאמר להאי שמעתא בלא גברא א"ל רבא זומי לרבינא אנן משמיה דר' אילעא מתנינן לה רבי צדוק הוה ליה בוכרא רמא ליה שערי בסלי יבהריה ₪ כיילי ערובה ערבה קלופה] כהדי דקאכיל איבזע שיפתיה אתא לקמיה דרבי

יהושע אמר ליה כלום חילקנו בין חבר לעם

ליה בלא התרת מומחה ס: אבל הכא. דקא מחוי ליה לחכם ואמר במום לא [זה] נתן לי ישראל כדי שלא ינטרך להביא עדים שמאליו נפל בו כיון דחשידי כהני להטיל מום ולמימר נפל מאליו חשידי נמי להטיל מום ולמימר ישראל נתנו לי במומו: קח לי ממי

שהוא נאמן. שאינו לוקח פירות מעם הארץ או ממי שלוקח מעם הארץ ומעשר דמאי קודם שימכרם: אין. שליח זה נאמן לומר שמנאמן לקחתיו:

לעם הארץ אמר ליה רבן גמליאל ילא אמר ליה והא רבי יהושע אמר לי הן יאמר לו המתן עד יי שיעלו בעלי תריסין לבית המדרש כיון שנכנסו לבית יי המדרש עמד השואל ושאל כלום חילקנו בין חבר לעם הארץ א"ל רבי יהושע לאו א"ל רבן גמליאל והלא משמך אמרו לי הן יהושע עמוד על רגליך ויעידו בך עמד רבי יהושע על רגליו ואמר היאך אעשה אילמלי אני חי והוא מת יכול החי להכחיש את המת עכשיו שאני חי והוא חי היאך פ חי יכול להכחיש את החי והיה ר"ג ₪ ₪ עוֹמד ודורש ור' יהושע עומד על רגליו עד שריננו כל העם ואמרו זו לחוצפית המתורגמן עמוד ועמד: מתני' ינאמן הכהן לומר הראיתי בכור זה ובעל מום הוא: גמ' אמר רב יהודה אמר רב "נאמן הכהן לומר בכור זה נתן לי ישראל במומו מאי מעמאי כל מילתא דעבירא לאיגלויי לא משקרי בה אינשי אמר יי רב אשי אף אגן נמי תנינא נאמן הכהז לומר הראיתי בכור זה ובעל מום הוא מאי מעמא לאו משום דאמרינז כל מילתא דעבידא לאיגלויי לא משקרי בה אינשי התם הוא דקדשים בחוץ לא אכיל אבל הכא כיון דחשידי חשידי מתיב רב שיזבי 🌣 האומר למי שאין . נאמן על המעשר קח לי ממי שהוא נאמן או ממי שהוא מעשר אינו נאמן אמאי נימא כל מילתא דעבידא לאיגלויי לא משקרי בה אינשי שאני התם

הארץ אמר לו רבי יהושע הן אתא לקמיה המתורגמן. מעשרה הרוגי מלכות: דרבן גמליאל אמר ליה ז חילקנו בין חבר והלכתה

רבינו גרשום

אימור דאמר ר' מאיר החשוד על הדבר לחששא בעלמא בשמא חשיד לא זזוקינהו נמי דודאי חשידי . לא אמרינן הלכך לא חשידי לכל התורה וכשיריז למידו: לא אמוינן ואכן לא חשירי לכל התורה וכשירין למידן: לעדות שהאשה כשרה לה. ואשה כשרה לעדות בכור מדאמרי׳ אפילו בנו אפי׳ בתו: מהו דתימא התם הוא. בתו: מהו דהימא התם הוא. גבי אשה דאמרינן הפה שאסר הוא שהתיר דאי בעיא לא אמרה מידי ולא מחזקינן לה באשת איש יליכא דידע: אבל הכא. גבי בכור לא סגי דלא אמרה ילא מסהיד דכיון דידע עליו שהוא מום לא נימא הפה שאסר הוא שהתיר הפה שאטו הוא שהוניו קמ״ל דאמרינן דכיון דיכול למישדי ביה מומא דמינכר ודאי דמום קבוע ולא שדא אמרינן הפה שאסר הוא הפה שהתיר: מה לי לשקר . במקום עדים לא אמרינז. , ב ... ב... ראנן סהדי דאורחא דנה דאנן סהדי דאורחא דנהר פקוד לעולם איכא מיא והכא נמי כיון דידעינן דכהני חשידי אמומי לא נימא הפה שאסר הוא שהתיר: הכא גבי האי כהן דבא ואמר בכור הוא ומומו עמו מי ידעינן ודאי דאיהו שדא ביה מומא חששא בעלמא הוא ובמקום חששא אמרינז הפה שאסר הוא י מהתיר: נצריז הוציז. נצריז וחדין: חלקנו בין חבר לע״ה. דאע״ג דע״ה חשיד למיגרם מום לבכור כדאמר בעליו עמנו מעידין אי לא בעליו עמנו מעידין אי לא לא [כהן] חבר לא חשיד ושלא מדעתו היה מצינא לאסהודי עליה אי לא א״ל ר׳ יהושע הין: בעלי תריסין. י יוושכיון.בכי וני סן. חכמים: עמד השואל. ר' צדוק: א"ל ר' יהושע לא. : מוד. שתוק . והיינו דאמר בברכות (אתא) בככורות צעריה: דעבידא לאיגלויי. דמצי למישייליה התם הוא. דכיון דשחט הוא ואמר הראיתיו לחכם הוא ובעל מום הוא דמהימן . זים בחוץ לא מצי אכיל בכהן שאמר בכור זה נתן לי . שראל במומו כיון דחי הוא . דלא שחטיה לא מהימז ולא איגלויי דמצי למישייליה אי זביז ליה: שאני התם . לאישחמומי שליח